

HRONIKA

GRANICE GRADA

Da bismo znali granice grada
I granice našeg života,
Podigli smo tvrđavu.
Oni koji će doći,
Kao što dolazi voda,
Oni koji će doći na gradski trg
Koristeći se vazduhom
I svojstvima vode,
Vatrom, neprevaziđenom vatrom,
I plodovima zemlje,
Prema tvrđavi će
Upravljati svoje kretanje,
A u padu gradske kule
Poznaće čas svoje pobeđe.

DUNAV

Dunav se povukao dalje
Od rane prolećne obale.
Na mestu gde su talasi moćne vode,
Stariji od iskustva i najdetinjastijeg starca,
Obnavljali razvrgnute saveze elemenata,
Deca prave kule od peska,
Staništa duhova starijih
Od dunavske vode i od
Podunavske zemlje.

JOŠ JEDNOM

Sve je govorilo
Ne zaboravi me,
Na poznom dnevnom svetlu,
Posle dugačkog putovanja.
A ja nisam mogao
Ni da pamtim,
Ni da zaboravim,
Ni da skrenem pogled,
Niti da u poznatom prostoru
Razlikujem jednu od druge stvari.
Kao da se nisam vratio,
Kao da to nisam video,
Kao da, još jednom,
Nisam bio na početku.

JEZERO

Jezero je mit koji se budi
Sa svakim dolaskom.
Senka krila koja
Nisu minula svetom.
Tama koja strpljivo
Traži svoj put.
Udar groma
U nedeljnoj blagosti.
Podeljeno obličje.
Ni na zemlji, ni u njoj.
Neomeđeni prostor.
Jezero je mit koji se budi
Sa svakim dolaskom.

MERA

Oko mera nema saglasnosti.
A moglo je to da nas veže,
Svetlo među razlozima,
Dublje od ičeg.
Snažno kao zemlja.
I jednostavno kao
Odsjaj prelomljen
Kroz prozorsko okno.

PAD IMPERIJA

Još pamtim dan kada su
Propadale imperije.
Bio sam svedok i onda i sada.
I govoriću o tome danu
Kao o jednom od dana moga života,
Kao o jednom od onih dana
U kojima sam putovanjem
Zamenjivao poslove
Ili ulaskom u gradsku vrevu
Napuštao tišinu podneva.
Još pamtim dan kada su
Propadale imperije.
Rušili su se zidovi
I raznosilo kamenje
Stvoreno da prati vek imperija.
I narodi su izašli iz ratova,
Nesigurna koraka,
Mutna oka od naglo stečenog svetla,
Još zagrcnuti od uzvitlane prašine.
Bez daha u grudima,
Nemoćni da napuste istoriju.

VEČERAS

Ništa ti ne mogu kazati,
Večeras, pred ovim talasom,
Dok se mrak stapa sa zvukom
Neomeđene vode, dok još
Pulsira privremeno ugašeno sunce,
Varljivi ostatak mere,
Merljivi ostatak varljivosti.
Ništa ti ne mogu kazati,
Ništa ne mogu čuti,
Obamrla čula povlače se
U sebe, u očekivano sutra
U kome će telo biti ni tvoje, ni tuđe,
U kome će voda biti i ti, i neko drugi,
U kome će vazduh, ako ga bude,
Disati tvojim plućima,
U kome će zemlja biti daleko.

PREVOJ

Iza prevoja,
Jednog od mnogih,
Ugledao sam napušteni život.
Ništa osobito:
Sve što sam imao.
Nijedna reč, samo slike,
Jasne do sažetosti.
I samo je sumrak
Koji je naglo padao
Odlagao pitanje:
Da li postoji još neki prevoj
Iza koga ću ostaviti
Sve što sam imao?

GLASNICI

Glasnici su došli i rekli:
Granice su kule od karata,
Sever je predvorje trga,
Jug se izgubio u magli.

Onda su ćutali,
Jer glasnici malo govore,
Sami na svetu,
Nemi među svojim vestima.

Čekali su kaznu
Kojom ćemo ih nagraditi
Za njihove glasove
O stranama sveta
Potonulim pod naše noge.

Ali ako ćute glasnici,
Koji nisu nikakvo rešenje,
Ako ćutimo mi
Za koje je svako rešenje
Pad još jednog sveta,
Poslednjeg koga znamo,
Zašto su progovorili doneti glasovi
Koji su sve što je ostalo od glasnika,
Sve što će ostati od nas?